

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Soraya Lane
THE ITALIAN DAUGHTER

Copyright © Soraya Lane, 2022

First published in Great Britain in 2022 by Storyfire Ltd trading as Bookouture

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05060-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Soraja Lejn
Kći
Italije

Preveo Miroslav Bašić Palković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

Mojoj urednici Lori Dikon. Hvala ti što si verovala u ovaj serijal još od trenutka kad sam ti iznela zamisao o njemu. Zauvek ću ti biti zahvalna na pruženoj prilici.

UVOD

JEZERO KOMO, 1946.

ESTE

Feliks je posegnuo u džep sakoa i Este zastade dah u grlu.

„Este, kupio sam ovaj prsten dan nakon što sam te gledao na pozornici u Skali, pre toliko godina“, izgovorio je Feliks držeći kutijicu od crvenog pliša. „Ti si jedina žena koju sam ikada voleo.“

Kako je samo želela da ga vidi, da uživa u prizoru dijamanta odabranog za nju, ali umesto toga uhvatila je njegovu ruku, da bi mu zatim nežno sklopila šaku preko kutijice. *Još je veren drugom.*

„Ne“, šapnula je Este. „Nije još pravo vreme. Želim da me zaprosiš kada zaista budeš slobodan da tako nešto uradiš.“

Njegove oči uopšte nisu napuštale njene dok nije gurnuo kutijicu nazad u džep. „Mogu li nešto da te pitam?“

Klimnula je glavom. „Svakako.“

„Da sam prvo tebe zaprosio, da li bi mi rekla *da*?“

Suze kojih ranije nije bilo iznenada joj ispuniše oči. „Da, Felikse. Hiljadu puta *da*. Ti si sve što sam ikada želela.“

1.

LONDON, SADAŠNJOST

Lili je odgurnula vrata svoga stana i stupila unutra, vukući za sobom kofer i putnu torbu.

„Ima li koga?“, doviknula je, pa je zatvorila vrata stopalom i spustila sve na pod.

Pošto nije dobila odgovor, prešla je još nekoliko koraka, osvrnula se i shvatila da se ništa nije promenilo za četiri godine koliko nije bila kod kuće. Ni zidovi tople beličaste nijanse, ni meki jastučići na kauču, a ni zlatno ogledalo koje je, okačeno iznad kamina, služilo kao naslon za nebrojene ramove za slike nagomilane na ploči iznad ognjišta.

Zastavši da ih osmotri, Lili je videla da joj sopstveni široki osmeh uzvraća sa većine njih. Ispružila je ruku kako bi dodirnula onu s tatom, pa je prešla palcem po očevom licu, pre nego što se prebacila na onu s majkom i shvatila koliko joj je zapravo nedostajala.

Otišla je u kuhinju, znajući već i bez gledanja da mama nije kod kuće. Primetila je poruku na klupi, pa ju je uzela i preletela pogledom po rečima oslonjena o radnu površinu.

Jedva čekam da te vidim, dušo, ali ipak sam odlučila da sledećih nekoliko nedelja provedem u Italiji, pošto je tamo vreme trenutno tako lepo. Vidimo se tamo? Voli te M.

Soraja Lejn

Nasmejavši se, Lili je ispustila poruku. *Eto, ja očekivala toliko priželjkivani ponovni susret, a ona otišla u Italiju!* Nije, međutim, mogla da je krivi; mama je morala da osmisli život bez jedine ćerke nakon što se Lili odselila u inostranstvo, a njoj je bilo drago što je mama bila srećna.

Primitila je da je hrpa neotvorenih koverata ostavljena pored tostera, pa ih je uzela, pretpostavljajući da su za nju. Našla je nekoliko adresiranih na svoju majku, ali za oko joj je zapao koverat na samom dnu hrpe.

Naslednicima Patriše Rouds.

Lili je obrnula kovertu u ruci, pitajući se zašto njena majka nije otvorila nešto adresirano na naslednike njene bake. Primitila je zvaničan pečat neke advokatske kancelarije, pa je podvukla nokat pod štambilj, rešivši da baci pogled unutra, zevajući, pošto ju je umor zbog promene vremenskih zona nakon dvadesetdvočasovnog leta konačno sustigao. Mora da je već bila ponoć tamo gde je ona živela, pa nije bilo ni čudo što se osećala umorno.

Svima koji se mogu uračunati u naslednike Patriše Rouds.

Potrebno je da dođete u kancelariju Vilijamson–Klark–Dankan u Paddingtonu, u Londonu, u petak, 26. avgusta, u devet sati pre podne, da biste primili predmet ostavljen naslednicima. Javite se, molimo vas, našoj kancelariji, da biste potvrdili da ste primili ovo pismo.

Srdačan pozdrav,
Džon Vilijamson

Lili je protrljala oči, pa je iznova pročitala te reči. Baka je preminula još dok je Lili bila tinejdžerka, pre više od deset godina, te je Lili obuzela čudna jeza kada je ugledala njeno ime. Obožavala je baku: bila je to jedna od najsrdačnijih žena punih ljubavi koje je ikad znala, i sad ju je obuzela griža savesti kada je shvatila koliko je mnogo vremena prošlo otkako je se zaista nije setila, pogotovo kad se ima na umu koliko se često prisećala tate. Nasmešila se, sećajući se kako je odlazila u posete

Kći Italije

baki, kako su često sedele na suncu i pile čaj, dok bi joj Lili poveravala svoje tinejdžerske muke.

Uzela je mobilni telefon da na brzinu pošalje imejl advokatu i zatraži više informacija. Mora da su pomešali osobe. *Ja bih znala da je ostalo nešto nerešeno u vezi sa njenom zaostavštinom, zar ne?*

2.

Lili je otvorila oči. Trebalo joj je nekoliko trenutaka da dokuči gde se nalazi, jer joj je visoka, bela tavanica bila u prvi mah nepoznata kada se zagledala u nju, pre nego što se pridigla, oslonjena na laktove.

Naposletku je ipak prebacila noge preko ivice kreveta i prošla prstima kroz kosu pokušavajući da je razmrsi. Soba je bila mračna, jedina svetlost bila je ona koja se probijala unutra iz hodnika, gde je očitost ostavila upaljeno svetlo, ali kada je bacila pogled u sat pored kreveta, shvatila je da je zapravo satima spavala. Bilo je skoro četiri sata ujutru, što je značilo da je prespavala veći deo dana i noći, i nije se zbog toga osećala ništa bolje, štaviše – u glavi joj se mutilo još gore nego kada je legla.

Odvukla se do kupatila da se umije i zagleda u svoj odraz u okruglom ogledalu iznad umivaonika. Bez šminke, moglo se videti da su joj hrbat nosa i sredina obraza istačkani svetlim pegicama, oda žestokom suncu Novog Zelanda, gde je živela i radila. Opipala je kožu vrhovima prstiju i nasmešila se pošto joj se dopadao novi, preplanuli izgled. Uz njenu dugačku, tamnu, neukročenu kosu, sada je više ličila na devojkicu s plaže nego na devojkicu iz grada, ali i to joj se dopadalo. Bila je to neka opuštenija verzija nje: ona za koju su joj bile potrebne godine da bi je pronašla, te nije želela da odustane od te devojkice samo zato što se doselila nazad u London.

Podigla je dugu tamnu kosu i uvertela je u punđu povrh glave, pa je odgacala do kuhinje da potraži telefon, koji je pronašla na radnoj površini,

na kojoj ga je i ostavila. Pregledala je elektronsku poštu i ugledala imejl od jednog od bivših kolega, uz fotografiju vinograda u kojem je radila – sa grožđem natkrivenim mrežicom i travom koja se belela od mraza. Nasmejala se, zamišljajući sebe ponovo tamo, kako uzima kafu za taj dan kada se restoran otvori, zagledana u čitave nizove vinove loze, koji su se sada pružali dokle pogled seže. Uzdahnula je. Možda je trebalo da ostane na Novom Zelandu umesto da prihvati posao preko leta u Italiji, ali davno je obećala sebi da će steći iskustva u različitim područjima pre nego što se negde skući.

Vratila se svom poštanskom sandučetu, tražeći bilo šta zanimljivo, kad je primetila da joj je stigao odgovor od advokatske kancelarije.

Draga gospođice Makenzi,

Hvala vam što ste uspostavili kontakt s nama. Svesni smo da vam je povod našeg javljanja možda delovao zagonetno, ali smatramo da bi bilo najbolje da o tome porazgovaramo lično s vama ili nekim drugim članom vaše porodice. Potvrdite nam, molim vas, da ćete prisustvovati sastanku zakazanom za petak, ili u suprotnom moramo utanačiti neki drugi dan za susret s vama.

Srdačan pozdrav,

Džon Vilijamson,

u ime Houpa Berenson i njenih naslednika

Houp Berenson? Lili se čelo naboralo dok je obrtala to ime u glavi, pokušavajući da se doseti da li ga je ranije čula. Nije joj zvučalo poznato, pa joj je bilo žao što majka nije s njom da pita nju. Možda se radilo o nekome iz bakine prošlosti; možda joj je neko ostavio nešto testamentom ne shvatajući da je ona davno preminula. Nadala se samo da se ne radi o nekoj bezveznoj starudiji koju će morati da vucara kući nakon sastanka.

Lili je odložila telefon i odlučila da skuva kafu, pošto joj je kofein bio očajnički potreban da bi se razbudila.

„Dušo! Tako je lepo ponovo čuti tvoj glas!“

Lili se nasmejala s telefonom prislonjenim uz uho, napinjući se, nešto kasnije toga dana, da čuje majčin promukli glas.

„Ne mogu da verujem da si tek tako rešila da odeš u Italiju!“ rekla je Lili. „Ja sam napola očekivala da mi prirediš žurku dobrodošlice.“ Potrudila se ipak da ne zvuči previše snuždeno što se vratila u prazan stan – ako je majka bila srećna, onda je bila i ona. Majčinog novog saputnika još nije upoznala, ali svakako joj je delovalo da vode divan život.

„Dušo, ti mrziš kad si u središtu pažnje, teško da bih ti priredila bilo kakvu žurku.“

Bila je u pravu. Lili to zaista jeste mrzela, dok je njena majka u tome baš uživala. Oduvek se pitala da nije upravo majčina ekstravagancija uticala na to da ona razvije stidljiviju, povučeniju ćud.

„Kad stižeš ovamo? Hoćemo li te videti na jezeru Komo?“

„Stižem za nekoliko nedelja. Biće divno videti te opet, mada možda bude samo na večer ili dva.“

„Divno! Sad moram da idem, dušo, samo što se nismo ukrcali na prelepu jahtu na kojoj ćemo provesti dan, ali jesi li sigurna da ne možeš da promeniš let i dođeš ranije, pa da provedeš više vremena s nama?“

Lili je odmahнула glavom, mada majka nije mogla da je vidi. Radovala se što će proputovati Italijom; oduvek je želela da obiđe tu zemlju, ali nije htela da to bude s gomilom turista. Jedva je čekala da se upozna s italijanskom kulturom i prošetata vinogradima, udiše svež vazduh i susreće se s ljudima odgovornim za berbu i proizvodnju vina. Htela je da otkriva male restorane i druži se s meštanima po starinskim pijacama, a ne da bude još jedan od gomile obožavalaca koji na jezeru Komo pokušavaju da uoče Džordža Klunija. Što je upravo ono što bi njena majka najverovatnije radila.

„Moram prvo nešto da obavim u Londonu, pa neću moći da mrdnem odavde, ali jedva čekam da te vidim“, kazala je Lili. „O, i pre nego što odeš, znači li ti išta ime Houp Berenson?“

„Ne, zašto?“

„Pa bilo je tu neko pismo, od nekog advokata, adresirano na bakine naslednike.“

„Znaš kakva sam ja s poštom, dušo. Mora da sam zaboravila da ga otvorim.“

„Nije problem. Proveriću o čemu se radi, pa ću ti javiti.“

„*Ciao, bella!*“, otpevušila joj je majka pre nego što se veza prekinula.

Lili je držala telefon u ruci još nekoliko trenutaka, zamišljajući majku u jednom od njenih šarenih kaftana, nakinđurenu nakitom dok se penje na prelep brodić. Bila je istinski srećna zbog nje. Oduvek je bila divna mama, uvek ju je kao svoje dete stavljala na prvo mesto i držala sve na okupu nakon što je Lilin otac preminuo, usredsređena na njih dve kao na malu porodicu, sve dok Lili nije otišla na fakultet. Ali ma koliko da je Lili bila zahvalna na tome što je majka srela nekog, bila je i napeta što će upoznati prvog muškarca koji je ukrao majčino srce otako je njen tata umro.

„Lepo se zabavite“, rekla je u telefon, pa ga je spustila, rešena da se istušira. Odvrnula je slavinu u kupatilu i sačekala da poteče vruća voda, dok je para ispunjavala prostoriju, ali i dalje je u glavi obrtala ime Houp Berenson, čak i kad je zatvorila oči i dopustila da joj se voda slije niz lice i telo.

Ostala su joj još dva dana do sastanka, ali jednostavno je umirala od znatiželje.

3.

Lili je sedela u čekaonici kancelarije Vilijamson–Klark–Dankan, sa časopisom oslonjenim o butinu dok se pretvarala da ga čita. Podigla je glavu kada je ušla mlađa žena i ispratila je pogledom kako se ova zaustavlja i obraća recepcionerki prigušenim tonom.

Pre nego što se ta žena okrenula, Lili je brže-bolje ponovo uperila pogled u časopis, ne želeći da je ova uhvati kako zuri u nju. Ali bilo je tu nečeg čudnog: u čekaonici je sedeo samo jedan muškarac. Sve ostalo su bile žene njenih godina, koje su listale časopis i ćutke sedele.

Pogledala je na sat, pa se uzvrpoljila na svom mestu baš kada joj je neki glas privukao pažnju.

„Svima vam se izvinjavam i molim da mi oprostite što vam se obraćam grupno, ali da li bi Lili, Džordžija, Klodija, Ela, Blejk i Rouz mogli da pođu za mnom?“

Lili je razmenila pogled s nekoliko drugih žena, pitajući se šta se, kog vraga, dešava.

„Imaš li ikakvu predstavu o čemu se ovde radi?“, Lili je šapnula nekoj lepoj plavuši koja se našla pored nje.

Plavuša je odmahнула glavom. „Nemam pojma. Zapravo se već i pitam što sam uopšte dolazila.“

„Biće da smo previše radoznale da ne bismo došle“, rekla je druga žena, i Lili joj se nasmešila uhvativši njen pogled. „Možda smo ovde da

bismo nasledile milione, ili će nas možda sve kidnapovati. Šta god da se desi, potajno sam ubeđena da se radi o nekoj prevari.“

Lili se nasmejala. Bila je poprilično sigurna da ih ne čeka gadan kraj u advokatskoj kancelariji celoj u staklu usred Paddingtona, ali svakako je i sama bila sumnjičava.

Kada su konačno stupili u veliku salu za sastanke, sproveli su ih na njihova mesta, uz nekog otmeno obučenog muškarca u sivom odelu postavljenog u čelo stola. S njegove leve strane sedela je žena u tridesetim. Bila je besprekorno obučena – u svilenu bluzu i crne pantalone visokog struka, kose zalizane u čvrst konjski rep, ali se i pored doteranog izgleda činila nervozna, razrogačenih očiju.

Lili je sela baš kada im je asistentkinja koja ih je uvela u sobu razdelila papire. Niko nije ni pipnuo peciva i kafu postavljene na sredinu stola, čak i kada ih je asistentkinja ponudila da se posluže.

„Hteo bih svima da vam poželim dobrodošlicu i da vam zahvalim što ste došli“, rekao je onaj muškarac pošto je ustao i nasmešio im se. Kosa mu je bila seda, za nijansu svetlija od odela, ali izgledao je mlađe kada im se obratio. „Primitićete da vas je šestoro danas ovde, i mada znam da je krajnje neobično biti pozvan na neočekivani grupni sastanak, u ovom slučaju je naprosto imalo smisla da svi dođete zajedno.“

Lili ga je proučila, premda i dalje nije shvatala šta se dešava. Nakašljala se, došavši u iskušenje da samo ustane i išeta odatle, ali ponovo ju je obuzela radoznalost.

„Ja sam Džon Vilijamson, a ovo je moj klijent Mija Džouns. Na njen predlog sam vas danas ovde pozvao, pošto ona ispunjava želju svoje tetke Houp Berenson. Naša kancelarija takođe je zastupala i njenu tetku pre mnogo godina.“

Lili je uzela papir ispred sebe, krenuvši da se prstima igra s njegovim ivericama dok ga je slušala.

„Mija, da li biste sada želeli da preuzmete reč i sve im pojasnite?“

Mija je klimnula glavom i ustala, delujući nervozno, pa se Lili zavalila u stolicu da je sasluša.

„Ja bih takođe želela svima da vam zahvalim što ste danas došli, i da vam se izvinim što mi se obrazi crvene. Nisam navikla da govorim pred toliko ljudi odjednom.“ Uputila im je zabrinut osmeh. „Moram da priznam da sam još od jutros napeta.“

Lili se nasmešila, te joj se učinilo kao da su svi zajedno odahnuli i da je atmosfera u prostoriji istoga trena postala opuštenija nakon njenog priznanja.

„Kao što ste upravo čuli, moja tetka se zvala Houp Berenson, i mnogo godina vodila je privatni dom ovde u Londonu, zvan *Houpina kuća**, za neudate majke i njihove bebe. Bila je poznata po diskreciji, kao i dobroti, iako su vremena bila takva kakva su bila.“ Mija se nasmejala, delujući napeto kada se osvrnula po prostoriji. „Sigurna sam da se pitate zašto vam, kog đavola, pričam sve ovo, ali verujte mi, sve će vam uskoro biti jasnije.“

Lili se nagnula prema njoj. Kakve bi veze njena baka mogla da ima sa kućom te Houpe? Koliko ona zna, imala je samo jedno dete – njenog oca. Da li je negde postojalo još neko dete, iz bakinih mlađih dana? Ili je ta povezanost sezala dublje u prošlost?

„Ta kuća već dugo godina stoji oronula, ali uskoro je zakazano njen rušenje kako bi se napravio prostor za izgradnju novih zgrada, pa sam otišla ponovo tamo da još jednom pogledam to mesto pre nego što bude srušeno.“

Lili je osmotrila ostale žene oko stola i sve su zurile u Miju, većina nabranog čela i podignutih obrva, kao da i same pokušavaju da iznađu neku ličnu povezanost s tom kućom o kojoj im priča.

„Kakve tačno veze ta stara kuća ima s nama?“, pitala je mlada žena kestenjaste kose smeštena naspram Lili.

„Oprostite, trebalo je od toga da počnem!“, odvrtila je Mija, delujući postićeno kada se odmakla od stolice i krenula na drugi kraj sobe. „Moja tetka je tamo imala veliku kancelariju, u kojoj je držala evidenciju i tome slično, a pamtim i koliko je moja majka volela ćilim baš iz

* U doslovnom prevodu s engleskog naziv istovremeno znači i „Kuća nade“. (Prim. prev.)

te sobe. Zato sam i odlučila da ga zamotam i proverim da li bih negde mogla da ga upotrebim da ne bi bio bačen, ali ugledala sam nešto između dve daske kada sam ga podigla. Naravno, moja priroda je takva da nisam mogla da se ne vratim sa nečim čime bih mogla da ih podignem i pogledam čega ima ispod njih.“

Lili utom obuze jeza, te je progutala knedlu, čekajući da čuje ostatak priče i posmatrajući kako Mija uzima kutijicu sa stola u dnu prostorije.

„Kada sam podigla prvu dasku, mogla sam da nazrem dve prašnja-ve kutijice, a kada sam digla i drugu, bilo ih je još, sve lepo poređane s istovetnim nalepnicama ispisanima rukom. Nisam mogla da verujem šta sam otkrila, ali čim sam videla da na svakoj kutiji stoji ime, znala sam da nije na meni da ih otvaram, ma koliko žarko da sam želela da vidim šta je unutra.“ Podigla je glavu, nasmešena, i uperila oči u svako-
ga od njih, pre nego što će nastaviti. „Donela sam danas te kutije ovde, da vam ih pokažem. Ne mogu da poverujem da vas je moja znatiželja sve ovde okupila.“

Mija je pažljivo spustila kutije, jednu za drugom, na sto, pa je Lili izvila vrat da ih pogleda. I tad je i videla jasno kao dan: *Patriša Rouds*. Pogledala je Miju u neverici kad je advokat opet progovorio. *Zašto je bakino ime na jednoj od ovih kutija?*

„Čim ih je pronašla, Mija ih je donela meni, i potom smo pregleda-
li svu staru evidenciju iz kancelarije njene tetke. Sve je temeljno doku-
mentovala, i premda bi ti spisi trebalo da ostanu privatni, u ovom slučaju
smo odlučili da potražimo imena s kutija ne bismo li ih ponovo spojili
s njihovim zakonitim vlasnicima. Smatrao sam da je moja obaveza da
uradim sve što mogu.“

„Da li ste neke od njih otvarali?“, pitala je Lili uzvraćajući Miji pogled.

„Nismo“, izgovorila je Mija glasom mnogo tišim nego ranije. „Zato sam vas sve i zamolila da dođete danas ovamo, pa da svako od vas odluči da li želi da ih otvori ili ne.“ Oči su joj se ispunile suzama, a Lili je ispra-tila pogledom kako ih hitro briše. „Pošto su toliko godina bile skrivene, mora da su za moju tetku bile od izuzetnog značaja, ali ne shvatam zašto nikada nije vratila te kutije njihovim vlasnicima još za života. Smatrala

sam da je moja dužnost da to bar pokušam, a sada je na svakome od vas da odlučite hoće li ostati zapečaćene ili ne.“

Lili je obuzeo gotovo neodoljivi poriv da ustane i zagrlji Miju, ali je, gledajući je, videla da je ispravila leđa i da je trenutak ranjivosti prošao.

„Mi ne znamo“, rekao je advokat pošto je spustio ruke na sto kako bi se polako digao sa stolice, „da li je bilo i drugih kutija, koje su možda tokom godina već razdeljene. Ili je Houp odabrala da ovih sedam iz nekog razloga ne podeli, ili niko nije došao po njih.“

„Ili je odlučila, opet iz samo njoj znanih razloga, da je bolje da ostanu sakrivene“, dovršila je Mija umesto njega. „U tom slučaju, možda sam otkrila nešto što je trebalo da ostane zakopano.“

Advokat se nakašljao. „Da. Ali o kojem god razlogu da se radi, moja dužnost je da ih predam zakonitim vlasnicima ili, u ovom slučaju, naslednicima zakonitih vlasnika.“

„I nemate nikakvu predstavu šta bi moglo da se krije u njima?“, pitala je neka druga žena s drugog kraja sobe.

„Ne, nemamo“, odgovorila je Mija.

„Pa, ma koliko sve to zanimljivo zvučalo, moram da se vratim na posao“, rekla je prelepa tamnokosa žena koja je sedela najdalje od svih. „Ako biste mogli da mi dodate kutiju obeleženu imenom Kara Montano, ja bih polako krenula.“

Lili se iznenadila koliko je ta žena delovala nezainteresovano, pošto su nju dlanovi naprosto svrbeli da otvori bakinu kutiju i vidi šta sadrži.

„Hvala vam što ste došli“, rekao je advokat. „Ako budete imali bilo kakva pitanja, ne ustručavajte se da me pozovete.“

Žena je klimnula glavom, ali zbog njenog izraza lica Lili je sumnjala da ima bilo kakvu nameru da ostane s njim u kontaktu. Niko drugi nije se pomerio, dok ona nije potpisala neki papir i pokazala ličnu kartu, da bi zatim ubacila kutijicu u preveliku torbu i izašla iz prostorije. Lili je videla da je njeno ime bilo Džordžija.

Advokat je pročistio grlo. „Ako biste mogli da nam date vaša imena, jedno po jedno, i potpišete dokument pred vama, pa da razdelim i preostale kutije. Svestan sam da možda i ostali imaju neke druge obaveze.“